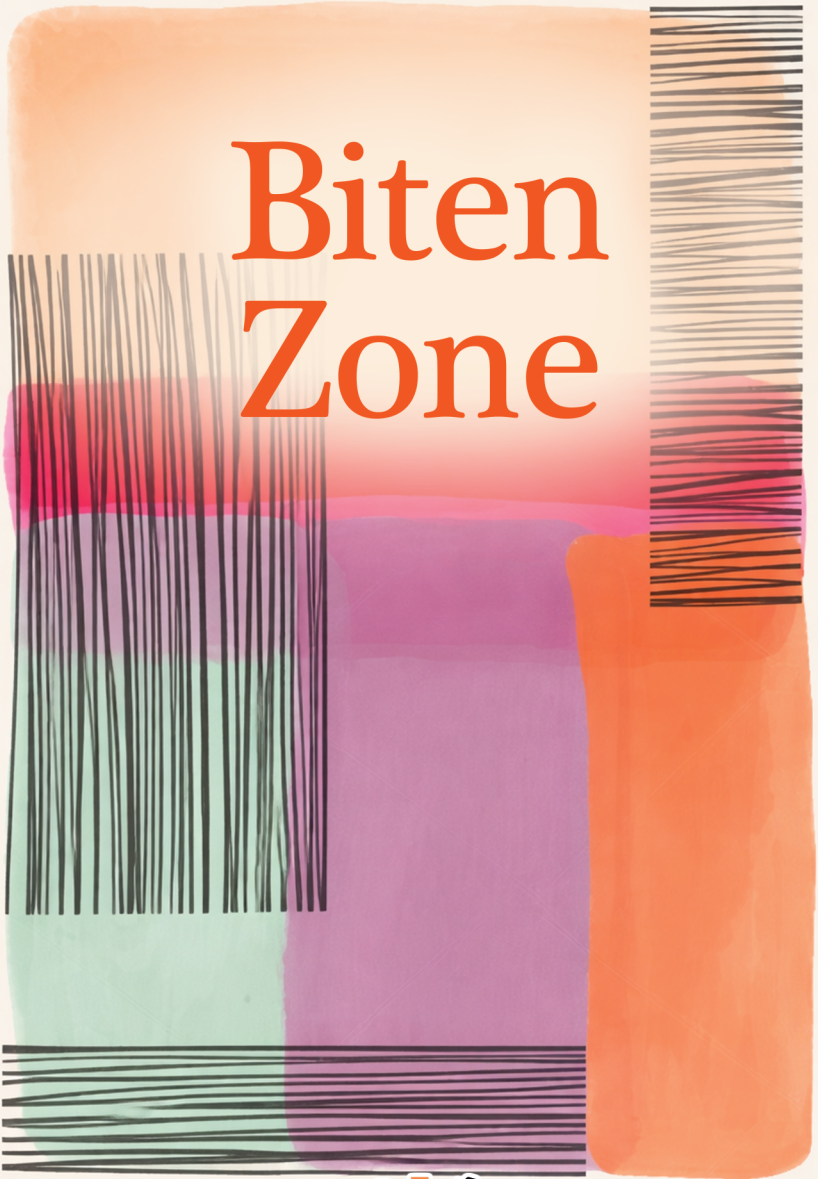
Semra Ulus

Biten Zone

tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Biten Zone

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Duru Eda Murteza
Sayfa Tasarım: Baran Ekber
Kapak Tasarım: Merve Ökten

Kitappad.com
Kitaplobi.com
Kitapşeyleri.com

1.Basım, İstanbul, Mart 2026
ISBN: 978-625-8579-15-4
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BİTEN ZONE

Semra Ulus

Bileğimde dört rakam: 3210. "Bir anlamı var mı?" derseniz, yok gibi. Aslında sonu hatırlatıyor bana; sona yaklaşıyormuşum gibi... 3,2,1,0. Herkes anlamını soruyor, ben de "Bir anlamı yok ki." diyorum. Ne anlamı olabilirdi ki? Hem her şeyin bir anlamı olmalıydı neticede. Vücuduma kazıdığım, ömür boyu vücudumda taşıyacağım bir görsel... Tabii ki insanlar için bir anlamı olmalıydı; benim içinse yoktu.

Türkiye'den gitmeye karar verdiğimde yaptırmıştım. Her şeyi bırakıp, ardıma bile bakmadan çekip gidecektim. Gerçi "Ardımda bıraktığım ne var?" diye sorarsanız, "Sıfır," derdim. Her zamanki gibi başaramamış olan, kalan bir nebze umudunu da ülke ülke gezip yollarda harcayan bir mülteciydim. Bu yolun sonu Kaliforniya'ya vardı. Ne kadardır buradayım derseniz, on ay oldu sanırım. Bana on yıl gibi geçen on ay...

İlk defa ailemden bu kadar uzun süre uzakta kalmıştım. Bir insan otuz yılını bir yerden kaçmak hayaliyle geçirip, bunu başardıktan sonra o kaçmak istediği yeri mumla arar mı? Ben aradım. Hem de çok aradım. O yüzden şunu derim artık kendime: Bir insan neyi istediğini çok iyi bilmeli. Ve hatta neyi istemediğini...

Evet, duydunuz neyi istemediğini. Çünkü ben bunu yaşayarak deneyimledim, fazlasıyla. Ne için mi geldim buraya? Kaybettiğim

hayatı yeniden kazanmaya, yeniden doğmaya, yeni bir ben yaratmaya... Her şeyi ardımda bırakmaya: yaşadığım şehri, aşkı, işi, dostu, düşmanı, aileyi... En çok da kendimi. Hatta o kadar uzaklaşmak istemiştim ki on bin kilometre kadar yol geldim.

Neyi gördüm biliyor musunuz? Her şeyi geride bıraktım da bir kendimi bırakamadım. O "yeni bir ben yaratacağım" dediğim beni henüz bulamadım. Sen gidiyorsun da her şey de ardında seninle geliyormuş. Bu kafa, bu kalp bende olduktan sonra dünyanın öbür ucunda olsam ne değişir ki? Değişmedi de. Eski dostlarım yok artık, ailem yok artık. Saatlerce müzik dinleyip yürüdüğüm o sahil yok artık. Biraz zayıfladım; biraz dediğim yedi, sekiz kilo kadar. Geç saatlere kadar oturamıyorum, erkenden yatıyorum. Sosyal hayatım bitti. Tek yaptığım şey işe gidip eve geri gelmek.

"Türkiye'de daha mı farklıydı?" derseniz, en azından ailem vardı, çevrem vardı. O çevreyi burada da yaratabilirdim. Eksik olan tek bir şey var; üzerine çok düşünüp de cevabını alamadığım tek bir kelime, tek parça...

Aidiyet! Hiçbir yere ait hissedememiştim kendimi. Bu sokaklar, bu evler, bu parklar, bu iş yeri, bu insanlar, yemekler, aksan, hayatlar... Hiçbir şey. Sanki dünyanın öbür ucuna fırlatılmışım da o uçta küçücük bir nokta olarak kalmışım gibi. Yürürken herkes bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Tüm gözler üzerimde, emanetmişim gibi... Biri beni çantasına koymuş da yol almışım, o kapalı çantanın içinde nefes alamamışım da bir şekilde orada öylece kalmışım gibi.

Burada bir statüm yok ki. Adım bile çok acı, değil mi? "Sığınmacı." Seslenirken bile kulağımı tırmalıyor. İnanır mısınız, ne çok insan var benim gibi olan? Hatta daha da beteri,, çoluk çocuğunu

bırakıp da gelmiş olanlar. Gaye hep aynı: Para. Hepsinin hikâyesi aynı. Ben para için gelmedim buraya; yalnızca kaçtım. Kaçmak istedim. Anlayamazlardı; hayatımda çok uzun seneler olan insanlar bile anlayamazlardı... Demek ki seneler de bazen bir anlam ifade etmiyor; yalnızca rakamdan ibaretler.

"Her şeye çok anlam yüklemek ne kadar doğrudur?" diye sorarlarsa, "Hiç," derdim. "Bu kadar karamsar olma," demeyin. Gerçekten yok, çok basit; ama aldığın nefesin bile bir ölçüsü var bu hayatta...

Neye anlam yükleyebilirsin ki? Ya da neyi değerli kılabilirsin? O yüzden her şeye pek de anlam yüklememek lazım; en azından mutlu olabilmek için. Çünkü mutluluk dediğimiz şey beklentilerden ibaret. Ve ne kadar az beklentiye sahipsek, mutluluk seviyemiz de o kadar artıyor. Beklentilerle orantılı yani...

San Diego Havalimanı'na indim. İnanın baştan sona yazamayacağım; aklımda kalanlar bunlar. Yolu anlatamam çünkü kaç ülke gezdim, ben de bilmiyorum. Aklımda olan tek şey vardı: Beritan'ın yanına sağ salim şekilde varmak. Nasıl cesaret edebilmiştim, hâlâ sorarım kendime. İnsan eğer bir şey yapmak isterse yapar, gitmek isterse gider. Hani "Fizan'a bile" deriz ya; işte ben de tam o Fizan'dayım. Bazen risk almak gerekir bir şeylere varabilmek için; bazen kendini bile bile ateşe atmak gerekir. Ben yaptım ve yandım... Tek bir şey istedim: Gitmek. Her şeyi bırakıp gitmek. Aslında daha da derinlere inersem, yok olmaktı niyetim; imkânlar yolları sundu önüme.

San Diego Havalimanı'na indim. Beritan'ı aradım. Kırk dakikaya yakın birbirimizi bulamadık. Ne onun söylediği noktayı bulabiliyor ne de ona olduğum yeri tam olarak anlatabiliyordum. Evi özlemiştim; bir ev sıcaklığını, yemek yemeyi, Türk kahvesi içmeyi...

Beritan yirmi metre ilerideydi, gördüm onu. O da beni... Ağlamaya başlamıştı. Ağladığını görünce benden de yaşlar akmaya başladı.

Ne de olsa bu yoldan sağ salim çıkmıştım; ne kadar erimiş de olsam... Hemen lavaboya girdik. Çantasından çıkarttığı iç çamaşırı, şort, tişört ve ayakkabıyı verdi bana. Dizlerim yırtılmış, ayakkabılarım fazlasıyla kirliydi; üstüm, başım, saçım... Hemen giyindim. "Ne kadar zayıflamışsın!" diyerek sarıldı ve tekrar ağlamaya başladık.

Bedenimden değil, ruhumdan gidenleri görseydi... Kaybettiğim kilolarım değildi aslında, onlar dıştan görülenlerdi. Kaybettiğim benim hayatımdı. Koskoca otuz yıl, hayallerim, sevinçlerim, umutlarım, hedeflerim, doğrularım, yanlışlarım... Bilip bilmediğim ne varsa. Yanıma yalnızca bir sırt çantası almıştım; içinde yalnızca birkaç iç çamaşırı, çorap ve kıyafet olan bir çanta.

Arabaya bindik. Algılamakta güçlük çekiyordum; bambaşka bir ülkedeydim. Etrafıma bakıp keşfetmek bile gelmiyordu içimden. Uyumak istiyordum. Belki de bıraksalar aylarca uyuyabilirdim.

Beritan hemen babamı aradı ve beni gösterdi. Evin içerisinde kim varsa feryat figan ağlamaya başlamıştı. Ve ben yine ağladım. Düşünüyorum; o yolda ölseydim eğer, kendilerini suçlu hissedebilecekler miydi? Neye kızıyorum ki? Onlar da bilmiyorlardı. Neyse ne... BArtık ses duymak istemiyordum.

Beritan beni Türk restoranı olan bir mekâna getirdi. Menüde iskender gördüm;çok severim, ondan istedim. Bir ay sonra Türk yemeği yiyecektim. Yaklaşık yirmi dakika sonra yemek önümüze gelmişti. Yarısını bile bitiremedim. Yediğim şeyin iskenderle alakası bile yoktu. Beritan'ı kırmamak için "Doydum." Bu dedim.

"Kahve içer misin?" diye sordu Beritan. Ben de hemen hevesle yanıt verdim: "Türk kahvesi var mı?"

"Evet, tabii ki," dedi. Şaşırmıştım. Neye şaşırıyorsam sanki... Neticede San Francisco'da olan bir Türk restoranındaydım. "Türk kahvesi çok iyi olur," dedim. Bir aydır içmiyordum; hayatımın son on beş yılını günde üç fincan kahveyle geçiren bir kahvekolik olarak...

Kahveyle birlikte sigara içmek istiyordum.. İlk kural duvar gibi çıkmıştı önüme: Bu ülkede oturduğun hiçbir restoranda ya da hiçbir kafede sigara içemiyordun. Fincanımızı alıp otoparka doğru yöneldik. Ayakta içtik kahvelerimizi ve sigaralarımızı. Olsun, bu bile yeterdi.

Beritan sormuştu: "Biraz gezmek ister misin?" diye. "Eve gidelim," dedim ben de. Yorgundum, fazlasıyla. Bu yorgunluk yol yorgunlugu değildi aslında. İlk defa kabuğumdan çıkmıştım. Kendi ülkemden uçağa binip başka bir ülkeye gitmeyi bırakın, başka bir şehre bile gitmemiştim. Ve ben yirmi yedi gün boyunca uçaklardan, otobüslerden inmedim. Yaşadığım korkuysa cabasıydı.

Bir saat kadar yol gittik. Ne de olsa alışmıştım yollara; bir saat ne ki? Gözümü kapatıp açmamla bitti. Yalnızca bir an başım döndü, nefesim kesilir gibi oldu. Kulaklarımda bir basınç... Beritan'a fark ettirmeden camı sonuna kadar açıp biraz dışarı yöneldim; derin derin nefes almaya başladım. Bunun adını biliyordum, o kadar tanıdıktı ki: Panik atak. Nasıl olsa defalarca yaşamıştım ama uzun zamandır yaşamıyordum. Yeniden nüksetmişti.

Beş dakika sonra geçip gidecekti ve sonunda bitti. Sol yanımdaki boşlukta duran su şişesini alıp kafama dikmiştim. Yirmi yedi gün içinde ne kadar su içtim, hesaplayamadım bile; zayıflamam bu yüzdendi. Çünkü bir hareketim de yoktu. Yollar ne kadar da temiz, evler ne kadar güzel gözüküyordu. Dikkatle bakamadım. Sonunda gelmiştik.

Biten Zone

Ben bir sığınmacıyım. Ülkesinde yaşanan büyün felaketleri sırtında taşımış bir sığınmacı. Tek çantayla! Hepsini sırtıma yükledim. Vurdum kendimi yollara. Yollar hiç bitmedi. Varmak istedim bir yerlere. Düşünmek, başlı başına benim işimdi. Çok insan tanıdım; isimli, isimsiz. Çok cümle kurdum kendi içimde. Her şeyin adını bildim de kendi adımı bilemedim. Yüreğime çöken bu ıssızlığa dokunmadım hiç.

Herkesin vardır yaraları ve ardından yapıştırdığı yara bantları. Kimisi bir insanla yapar bunu kimisi sarılır yalnızlığına. İnsan düşünen bir hayvan; dünyaysa dönüyor yalnızca, sen "Dur!" diye bağırsan da!

Vardır herkesin içinde bir karanlık. Kimisi yüzleşir karanlığıyla, kimisi dolanır yalnızlığına. Hayat yüzleştirir sonrasında; sen istesen de istemesen de... Bedeninin her zerresini kaplamış olan o karanlık, içine alır seni sen nereye kaçsan da.

O karanlığı da sevdim. Bütün kötülüklerle tek tek yüzleştim. İntikam denilen o yemeği sıcak sıcak yedim. Bedenime batan ısırgan otlarını tek tek çektim! Kendi ellerimle... Yalnızlık güzel veya değil...

tilki Kitap
tilkikitap.com
KDV muafiyeti uygulanmıştır.
ISBN: 978-625-8579-15-4
9 786258 579154